

РЕШЕНИЕ

№ 6766

гр. София, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110158491 по описа за 2023 година

Производството е образувано **по искова молба** от **Т. Н. Н.**, ЕГН *********, с адрес: АДРЕС със съдебен адрес: АДРЕС, чрез адвокат К. К. **срещу „ФИРМА” ЕООД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: АДРЕС и **„ФИРМА” ЕАД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, **с която се иска да бъде установено, че ищцата не дължи на ответниците сумата по изпълнителен лист, издаден съгласно разпореждане от 27.06.2012г. по ТД № 4182 по описа за 2012г. СГС, а именно 1423.67 лева, ведно със законната лихва от 19.11.2010г. - датата на постановяване па арбитражното решение до окончателното погасяване на задължението, за сумата от 90 лева, представляваща арбитражни разноси по делото, както и за сумата от 50 лева, представляваща заплатена от молителя държавна такса в производството по издаване па изпълнителен лист и за сумата от 225.42 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в резултат на който лист е образувано ИД № 7439 по описа за 2012г. на ЧСИ МБ.**

Твърди се, че е сключен Договор за револвиращ заем № *********, в който е посочен вх. № *******/03.06.2009 г.**, а по-надолу в същия за негова дата се сочи 05.06.2009 г. за сумата от 1044 лева. Било посочено договорено възнаграждение 756, сума за изплащане при револвинга - 1170, брой погасителни вноски: 12, размер на заема - 1800, договорно възнаграждение при револвинг: 630, размер на месечната погасителна вноска: 150, ГПР % - 156,13, размер на револвинга - 1800.

В договора била заложена арбитражна клауза въз основа на която се е развило арбитражно производство и била постановено арбитражно решение от 19.11.2010 г. като ищецът поддържа, че не е уведомен за производството, не е участвал в същото и не е получил постановеното решение. С Разпореждане от 27.06.2012 г. по ТД № 4182 по описа за 2012 г., СГС е издал изпълнителен лист въз основа на постановеното арбитражна решение. Въз основа на изпълнителният лист от името на „ФИРМА” ЕООД, било образувано ИД № 7439 по описа за 2012 г. на ЧСИ МБ. В резултат на цесия извършена на 26.09.2018 г. по изпълнителното дело е депозирана молба за конституиране на нов взыскател, а именно „ФИРМА” ЕАД.

Изложени са доводи за нищожност на договора за кредит, тъй като никъде не е посочена валутата на сумите в договора, неясен бил и срокът за връщането на кредита, т.к. е посочена само цифрата 12, без отбелязване дали се касае за дни, седмици, месеци, години – нарушение на чл. 11, ал. 1, т.7 и т. 11 от ЗПК, водещо до приложението на чл. 23 ЗПК.

Поддържа се, че размера на договорното възнаграждение/лихва/ и ГПР са нищожни като противоречащи на добрите нрави и не е ясно как са формирани.

Евентуално са въведени възражения за нищожност на определени клаузи от договора и ОУ към него- с които се определя максималният размер на заема, лихви и ГПР (т. 3 от ОУ), договорно възнаграждение (т. 5 от ОУ), санкции (т. 13 от ОУ), определяне на ГПР (т. 16 от ОУ), в това число възможността за едностранното му увеличаване от страна на заемодателя и арбитражна клауза (т. 18 от ОУ), с изрично посочени в същата арбитражи (т. 18.1. от ОУ), които да разгледат спора, както и изрично посочване, че делото следва да се реши само въз основа на писмени доказателства, без да бъдат призовавани страните (т. 18.2.).

Прави се възражение, че процесните суми, предмет на принудително изпълнение са погасени по давност.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „ФИРМА” ЕООД, е депозирал писмен отговор, с който твърди че вземането е прехвърлено с цесия на друг кредитор, а именно „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС. Ответникът твърди недопустимост въз основа на вече водено арбитражно дело за вземането и не може да се води процес за същото нещо. Оспорва твърдението на ищеца, че вземането е погасено по давност, че процесният договор е нищожен.

Претендира разноски. При възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „ФИРМА” ЕАД е депозирал писмен отговор, с който излага доводи за недопустимост на иска поради наличието на влязло в сила арбитражно решение. В останалата част каствено твърдението за погасяване на вземанията по давност се сочи, че искът е допустим, но неоснователен. Ответникът се легитимира като цесионер на вземанията по силата на Договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 08.08.2018 г. между „ФИРМА” и „ФИРМА”.

Излагат се твърдения, че действително в представения договор за кредит не е посочена валутата на кредита, но с оглед разпоредбата на чл. 24 от ЗБНБ, следва да се приеме, че кредитът е договарян в лева. изложени са доводи, че ограниченията касаещи ГПР в ЗПК са въведени едва през 2014 г. и не е могло да бъдат съобразени при сключване на договора.

Сочи се, че въз основа на процесния изпълнителен лист на 03.08.2012 г. е било образувано изпълнително дело № 7439/2012 г. по описа на ЧСИ МБ, като а 13.08.2012 г. е изходирана Покана за доброволно изпълнение. На същата дата /13.08.2012 г./ са изходирани множество запорни съобщения до банки. На 04.09.2012 г. е постъпила сума в размер на 17.46 лв. На 04.07.2013 г. е изходирано напомнително съобщение до длъжника. На 05.07.2013 г. е изходирано запорно съобщение до СО. На 16.12.2013 г. е депозирана Молба от страна на длъжника. На 28.02.2014 г. е депозирана Молба за разсрочване на дълг. На 11.05.2017 г. е изходирано съобщение до трето лице „БАНКА“ АД. На 23.05.2017 г. е изходирано запорно съобщение до СУ АЕС. На 01.06.2017 г. е постъпила сума в размер на 25.00 лв., а на 04.07.2017 г. отново е постъпила сума в същия размер. На 08.06.2016 г. е изходирано напомнително до посочения по-горе работодател, във връзка с наложени запор. На 21.06.2017 г. е изходирано съобщение до трето лице „БАНКА“ АД. На 26.09.2018 г. в кантората е входирана молба за конституиране на нов вискател от страна на „ФИРМА ***** БГ“ ЕАД, в която молба са възложени правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ на ЧСИ МБ и

е поискано насрочването на дата за опис на движими вещи, което действие отново е прекъснало погасителната давност по процесното вземане. На 18.07.2019г. е изходирано запорно съобщение до „ФИРМА“ ЕООД. На 19.08.2020 г. е депозирана Молба за справка БНБ, с включено искане за налагане на запор. На 22.02.2022 г. е депозирана Молба за извършване на справки и действия. На 14.12.2022 г. е входирана Молба за справка БНБ, с включено искане за налагане на запор. Включено е и алтернативно искане за насрочване на опис на движими вещи. На 19.01.2023 г. е изходирано запорно съобщение до „БАНКА“ АД. На 25.09.2023 г. е депозирана отново Молба за разсрочване на дълга, моли да ѝ бъде разрешена месечна вноска в размер на 200 лв. по изискуемия кредит, поради увеличаването на наема ѝ.

Изложени са доводи, че е налице извънсъдебно признание от страна на длъжника за дължимостта на сумите, което имплицитно включва отказ от позоваване на вече изтекла давност.

Прави се извод, че погасителната давност относно процесиите вземания не е изтекла и същите са дължими от ищцата.

Претендират се разноски.

По допустимостта:

С Определение № 7049/14.02.2024 г. съдът е приел, че искът е недопустим спрямо „ФИРМА“ ЕООД. Наличието на процесуална легитимация е положителна процесуална предпоставка, обуславяща надлежното упражняване на правото на иск, за която съдът следи служебно през цялата висящност на процеса. Като предпоставка за допустимост на процеса, процесуалната легитимация е обусловена и трябва да се преценява с оглед твърденията на ищеца, изложени в исковата му молба. Предвид изложените твърдения за наличието на договор за цесия и качеството само на „ФИРМА“ ЕАД като кредитор по договора за кредит, съответно вискател по изпълнителното дело, към датата на предявяване на иска, преценката за настъпило валидно правоприемство, обуславящо липсата на пасивната легитимация на цедента „ФИРМА“ ЕООД е налице. Направен е извод, че единствено последният цесионер „ФИРМА“ ЕАД е надлежен ответник по предявения иск по чл. 124 ГПК, поради което производството спрямо „ФИРМА“ ЕООД е прекратено.

Със същото определение съдът е цитирал серия от постановени от СЕС решения по дела С-869/19, С-600/19, С-693/19, С-831/19, С-725/19, които се изтъква необходимостта процесуалните национални разпоредби, уреждащи принципа на сила на пресъдено нещо, да бъдат прилагани при съобразяване с принципа на ефективност, т. е. да не препятстват възможността за ефективна съдебна закрила на потребителите. Съдът е посочил, че при липса на ефективен контрол върху потенциална неравноправност на клаузи от договор с потребител не би могло да се гарантира спазването на предоставените с Директива 93/13 гаранции, поради което в цитираните решения е приел, че правото на Съюза не допуска национална правна уредба, която поради действие на силата на пресъдено нещо и на преклузивни срокове не позволява на националния съд да провери неравноправния характер на договорни клаузи. В случай, че е постановено съдебно решение, с което се допуска принудително изпълнение, несъдържащо никакви мотиви, в обобщен вид, свидетелстващи за извършена от съда проверка относно наличие на неравноправни договорни клаузи, то забраната за непререшаемост не следва да бъде прилагана. В тази посока е и разрешението, дадено с определение от 17.01.2023 г. по дело С-379/21 г. на СЕС, игнориращо процесуални правила, които обвързват съдебна юрисдикция с дадени от по-горна инстанция указания, които не отчитат правни последици, свързани с неравноправни клаузи от договор с потребител./ в т. см. и Определение № 1246/07.12.2023 г. по т. д. № 489 по описа за 2023 г., I Т.О. на ВКС./

Изискан е съдебния акт, въз основа на който е издаден изпълнителен лист съгласно разпореждане от 27.06.2012г. по ТД № 4182 по описа за 2012г. СГС, необходим за преценка за частичната допустимост на производството.

Видно от изисканото Решение №2704/19.11.2010 г. на арбитър БГ в същото липсва каквато и да е дори бланкетна преценка за неравноправния характер на договорни клаузи.

Ето защо съобразно горепосочената практика на СЕС- решения по дела С-869/19, С-600/19, С-693/19, С-831/19, С-725/19, както и на националната такава - Определение № 1246/07.12.2023 г. по т. д. № 489 по описа за 2023 г., I Т.О. на ВКС, **не е налице сила на присъдено нещо, пораждаща се от Решение №2704/19.11.2010 г. на арбитър БГ,** и по конкретно липсва единият от елементите на силата на присъдено нещо- забрана за непререшаемост на спора. В този смисъл изложените доводи за наличието на за неравноправен характер на договорни клаузи са допустими да бъдат разгледани в настоящото производство.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Приложен и приет по делото е препис от Договор за револвиращ заем № *****/3.9.2009г./5.6.2009 г., сключен между „ФИРМА“ ЕООД и Т. Н. Н. , при следните параметри: Сума за изплащане на клиента - 1044лева, брой погасителни вноски – 12, размер на месечната погасителна вноски – 150 лева, договорно възнаграждение – 756 лева , размер на револвинга – 1800, ГПР – 156,13 %, сума за изплащане при револвинг – 1170 лева, договорно възнаграждение при револвинг: 630 лева.

Представено е и удостоверение с изх.№ 58639/13.10.2023г. по ИД№7439/2012г. по описа на ЧСИ МБ, от което се установява, че към 13.10.2023г. актуалния размер на задължението по ИД №20128380407439 е както следва: главница в размер на 1278,53лв., ведно със законната лихва считано от 14.10.2023г., разноси в размер на 198,54лв., лихва за стар период в размер на 480,10лв, разноси по ИД в размер на 48лв., както и пропорционална такса в размер на 361,12лв.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е изслушано и прието в съдебно заседание и се кредитира като компетентно изготвено и следва да бъде поставено в основите на доказателствените изводи на съда. Вещото лице е изчислило, че при посочените параметри на договора размерът на годишния лихвен процент е 114.83 %.

Вещото лице е анализирано представените вносни бележки за извършени плащания от Татиана Н. по процесния договор за заем, при по-голямата част от които датите не се четат и по тази причина не са посочени.Съгласно представените по делото разписки за платени суми по Договор за револвиращ заем № *****/05.06.2009г. е установило плащания общо в размер на 1 120.00 лв. за периода от 13.08.2009 г. до 22.11.2010 г.

Вещото лице е установило разлика между главницата по погасителен план в размер на 1044.00 лв. и посочената в изпълнителното дело главница в размер на 1423.67 лв. Разликата между получената главница и посочената в ИД е в размер на 379.67 лв.Вещото лице е заключило, че в случай, че с постъпилите суми се погасява само главница, то главницата е погасена в пълен размер.

На 19.11.2010г. е постановено арбитражно решение на арбитър БГ, с което ищеца е бил осъден да заплати 1423,67лв.(номинална стойност на задължението – 450лв., лихви - 73,67лв., неустойка – 900лв.) ведно със законната лихва от постановяване на решението до окончателното плащане и сумата от 90лв.-разноси по арбитражното производство. Изпълнително дело №7439/2012г. е образувано въз основа изпълнителен лист от 27.6.2012г.,

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съгласно чл.439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Както бе посочено по-горе не е налице сила на присъдено нещо, пораждаща се от Решение №2704/19.11.2010 г. на арбитър БГ, и по конкретно липсва единият от елементите на силата на присъдено нещо- забрана за непререшаемост на спора. В този смисъл изложените доводи за наличието на за неравноправен характер на договорни клаузи са допустими да бъдат разгледани в настоящото производство.

По отношение на предявения отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да установи, че между неговия праводател и ищцата е бил сключен процесният договор за кредит при наличието на валидно обвързващи страните договорни клаузи, които са били индивидуално уговорени, по силата на който на наследодателя е предоставена сумата по кредита срещу задължението да върне главницата заедно с възнаградителна лихва, техния размер и падеж.

Съдът е указал на страните, че следи служебно за неравноправни клаузи в потребителски договори.

В исковата молба са изложени са доводи за нищожност на договора за кредит, по причини, че не е посочена валутата на сумите в договора, неясен е бил и срокът за връщането на кредита, т.к. е посочена само цифрата 12, без отбелязване дали се касае за дни, седмици, месеци, години – нарушение на чл. 11, ал. 1, т.7 и т. 11 от ЗПК, водещо до приложението на чл. 23 ЗПК. Не е била предоставена възможност на потребителя да има яснота относно условията при усвояването на кредита. С оглед на прозрачността, която кредитодателят като по - силна страна е следвало да предостави при сключването на договора, но не го е сторил, както и с оглед на липсата на посочен механизъм на определяне на ГПР, както и лихвения процент, потребителя е бил поставен в по неблагоприятно положение. Видно от датата на сключването на договора за заем /05.06.2009г./, същия е сключен преди обнародването на Закон за потребителския кредит. Поради това за определяне на критериите за недействителността са приложими общите правила на ЗЗД.

В процесният случай страните не са били ограничени от императивна законова разпоредба досежно максималния конкретния размер на уговорената лихва съгласно чл. 10, ал.2 от ЗЗД, доколкото в действащия подзаконов нормативен акт няма предвиден такъв размер, нито са били ограничени от разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК/в сила от 23.07.2014 г./. Общите правила на ЗЗД, а именно тези на чл. 9, ал. 2, че страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителните норми на закона и на добрите нрави обаче следва да намерят приложение. В процесния случай максималният размер на договорната лихва е ограничен единствено от чл. 9 ЗЗД, съгласно който страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не

противоречи на добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за облагодетелстване на друг и пр. Съдебната практика по време на действие на процесния Договор за револвиращ заем № *****/3.9.2009г./5.6.2009 г. е приемала, че противно на добрите нрави е да се уговаря а лихва за забава, надвишаваща трикратния размер на законната лихва. В процесния случай изобщо в договора не е посочен размер на законната лихва- нарушение на чл. 10, т.2, буква е) от приложимата към този момент и все още нетранспонирана Директива 2008/48/ЕО на европейския парламент и на съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на директива 87/102/ЕИО на Съвета. Разпоредбата изрично предвижда, че договорът за кредит посочва по ясен и кратък начин лихвения процент, условията за прилагането на лихвения процент и показателя или базовия лихвен процент, приложим за първоначалния лихвен процент, ако има такъв, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент, както и ако при различни обстоятелства се прилагат различните лихвени проценти, горепосочената информация за всички приложими лихвени проценти. В преамбюла на Директивата е въведено общото правило, че за да се даде възможност на потребителя да познава своите права и задължения по договор за кредит, този договор следва да съдържа цялата необходима информация по ясен и кратък начин. С цел осигуряване на пълна прозрачност, на потребителя следва да се предостави информация относно лихвения процент както на преддоговорния етап, така и когато се сключва договорът за кредит. В процесния случай е договорът за кредит липсва посочен лихвен процент. Годишният процент на разходите, изчислен от вещото лице по ССЧЕ, включва реално само договорна лихва- 114.83 %. Такъв размер противоречи на добрите нрави, като по процесния договор лихва не се дължи от потребителя.

Макар и да не е действало към момента на сключване на договора правило подобно на чл. 23 от ЗПК, прилагайки чл. 26, ал. 4 от ЗЗД в смисъл, че нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителни правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните и части, съдът намира, че без неясните и неравноправни клаузи за лихва и ГПР по процесния договор потребителят дължи само връщане на чистата стойност по кредита- 1044.00 лв, която главница е погасена от потребителя чрез плащане още към датата на постановяване на арбитражното решение. В процесният случай нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата на договора за заем касаещща ГПР. Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C-70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/.

Още към онзи момент не са били налице предпоставките за уважаване на иска на „ФИРМА” ЕООД по арбитражното дело, доколкото всички вземания по договора/ без тези по нищожните клаузи са били погасени/. Така потребителят не дължи посочените в изпълнителното основание лихви и разноски.

С оглед направения извод, безпредметно е да се разглежда дали вземанията са погасени по давност, доколкото те още преди издаването на изпълнителното основание са били погасени чрез плащане.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира предявеният иск за основателен и същия следва да се уважи.

При този изход от спора и съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК в тежест на ответника, следва да бъдат възложени разноските, направени от ищеца по водене на делото, които видно от приетите по делото писмени доказателства са в размер на 871.56 лева, от които сумата 500 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор, приложен към исковата молба, сумата от 300 лева, представляваща депозит за вещо лице и 71.56 лева държавна такса, внесена по сметка на Софийския районен съд.

По искането по чл. 248 ГПК за допълване на прекратителното определение от страна на „ФИРМА” ЕООД съдът намира следното: В процесният случай съдът счита, че следва да намери по аналогия приложение т. 5 от Решение по дело С-714/22 в смисъл, че не се допуска национална правна уредба, която позволява потребителят да бъде задължен да понесе част от процесуалните разноски, когато, след установяването на нищожността на договорна клауза поради неравноправния ѝ характер, искането му за връщане на недължимо платени от него въз основа на тази клауза суми е уважено само частично с мотива, че е практически невъзможно или прекомерно трудно да се определи обхватът на правото на този потребител на връщане на посочените суми. „ФИРМА” ЕООД е търговец, който незаконосъобразно включва и продължава да включва в договорите си неравноправни и нарушаващи правата на потребителя клаузи, въпреки многобройната съдебна практика, установяваща тази злоупотреба. Разноски на този търговец не се следват и на общото правило, че страната с незаконосъобразното си извънпроцесуално поведение в нарушение на Директива 2008/48/ЕО и Директива 93/13 включвайки в договорите си неравноправни клаузи, реално е субекта, който е дал повод за настоящия правен спор.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от **Т. Н. Н.**, ЕГН *****, с адрес: АДРЕС със съдебен адрес: АДРЕС, чрез адвокат К. К. **срещу „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, с която се иска да бъде установено, че ищцата не дължи на ответниците сумата по изпълнителен лист, издаден съгласно разпореждане от 27.06.2012г. по ТД № 4182 по описа за 2012г. СГС, а именно 1423.67 лева, ведно със законната лихва от 19.11.2010г. - датата на постановяване па арбитражното решение до окончателното погасяване на задължението, за сумата от 90 лева, представляваща арбитражни разноски по делото, както и за сумата от 50 лева, представляваща заплатена от молителя държавна такса в производството по издаване па изпълнителен лист и за сумата от 225.42 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в резултат на който лист е образувано ИД № 7439 по описа за 2012г. на ЧСИ МБ.**

ОСЪЖДА ФИРМА” ЕАД, ЕИК ***, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на Т. Н. Н., ЕГН *****, съдебно-деловодни разноски в размер на 871.56 лева.**

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на ФИРМА” ЕООД за допълване на Определение №7049/14.02.2024 г. по гр.д. №58491/2023 г. в частта за разноските.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от получаване на съобщение за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____